

единъ ржкописъ отъ XIII (?) в., български изводъ, той бѣ обнародванъ отъ Любена Каравеловъ въ неговия сборникъ, озаглавенъ Соколъ (изд. на Д. В. Манчовъ въ Пловдивъ, Свищовъ и Солунъ, 1876 г., стр. 139—140). Тоя ржкописъ билъ въ ржцетѣ на австрийския консулъ въ Солунъ (вѣроятно Михановичъ). Поменътъ се намира и въ единъ български пергаментенъ ржкописъ (прологъ) отъ XIV в., български изводъ, въ сбирката на Хлудова въ Москва, № 190 (срв. А. Поповъ, Описание рукописей Хлудова, стр. 380). Намираме го сжщо въ прологъ № 135, отъ XVI в., български изводъ, въ Софийската Нар. библиотека, сетне въ прологъ отъ сжщия вѣкъ, български изводъ, въ Румянцевския музей въ Москва, № 1706 на Григоровичевата сбирка, и въ други още ржкописи въ Света-гора и другаде.

Отъ изброенитѣ преписи, Каравеловиятъ представя първичната версия. Тамъ се съдържатъ и нѣкои данни, които сж изпуснати въ другитѣ по-късни преписи. Такова е на-примѣръ съобщението, че Калоянъ, при превземането или следъ превземането на крепостъта Мъгленъ, тамъ се е бавилъ сто деня; такова е и обяснението, че св. Иларионъ Мъгленски е ратувалъ срещу богомилитѣ — **коннж на богъмилн**; градъ Търново е нареченъ **големн**, епитетъ който липсва въ другитѣ преписи. Освенъ това за забелязване сж и деепричастнитѣ форми **цдрсткоуѣщемъ, приѣмъшемъ, дошѣдъшемъ** (срв. македонскитѣ диалектични: играешчем, ходешчем, одейкюм и пр.) вм. дателенъ самостоятеленъ въ другитѣ преписи: **цѣт-коуѣщѣ** и пр.

Тукъ обнародвамъ пролога успоредно по два преписа, тоя на Каравелова отъ XIII (?) в. на първо мѣсто)¹, а на второ мѣсто преписа въ Румянцевския музей отъ XVI в.:

Пренесение моштемъ сѣго Нл-
рѣнжъ епископж Мъгленскаго.

Цдрсткоуѣщемъ Калноолноу цдрю
българскомъ, братоу старого Асена
цдра, приѣмъшемъ гръцкѣжъ землж,
Орактъ, Македонѣ, Пемадж и Ёсладж,

Въ тѣжѣ дѣнь (21 октомврий)
прѣнесение мошѣ сѣго Иларіѣна еписпа
Мегленскаго: +

Цѣткоуѣщѣ Калѣѣѣнноу цѣрю блъ-
гърскомъ. вѣрѣжъ старого Асѣнѣжъ цѣжъ.
и прѣѣмшоу грѣцкѣжъ землѣ. Ораѣжъ.
Македонѣжъ. Пемаѣжъ и Ёслаѣжъ. и дошѣ

¹) Изглежда, че Каравеловъ или лицето (Минко Николовъ), което му доставило преписа, не сж предади точно правописнитѣ особености на оригинала.